

LA RONDALLA DEL DIJOURS

ANY I ~ Núm. 5

31 de gener de 1924

Els quatre Dons, conte adaptat
de Maria de Bell-lloch, il·lustrat
per Emili Ferrer.

PREU:

25

CÈNTIMS

Editorial Catalana, S. A.

La Rondalla del Dijous

Director: JOSEP
MASSÓ VENTÓS

Editorial Catalana

S. A.

La millor revista infantil il·lustrada, amb una secció d'actualitats i varietats i una altra de folk-lore, en la qual poden col·laborar tots els lectors, enviant a la redacció cançons, rondalles, oracions, adagis i jocs. La revista formarà cada semestre un fort volum relligat amb tapes especials, que serà el millor present pels infants per la rica varietat de les seves rondalles i de les seves il·lustracions

En el núm 6 de **La Rondalla del Dijous**,
acabaran

ELS QUATRE DONS

conte adaptat de Maria de Bell-lloch, il·lustrat per Emili Ferrer.

Seguidaments s'aniran publicant:

Sant Llorenç i el gegant Finni, il·lustrat per J. Girbal; **Pierres i Magalona**, il·lustrat per Joan Vila; **Els viatges de Simbad, el navegant**, il·lustrat per Lola Anglada; **Les Estrelles**, conte de Daudet, il·lustrat per Emili Ferrer; **La Reina de les Neus**, d'Andersen, il·lustrat per Lola Anglada; **Danses**, de Narcisa Freixas, il·lustrat per Torné Esquiús; **L'olla de grills**, de Felip Coscolla, il·lustrat per Francesc Soler; **El castell de Iras i no en Tornaras**, de Valeri Serra, il·lustrat per Nubiola

PREU DE SUBSCRIPCIÓ - Barcelona i fora:
Trimestre: 3 ptes. - Semestre: 6 ptes. - Any: 11 ptes. — **Amèrica i Illes Filipines:** 12 ptes. l'any. — **Altres països:** 21'50 ptes. l'any

PREUS D'ANUNCIS A LA REVISTA:
Pàgina sencera, 50 pessetes. — Mitja pàgina, 30 pessetes. — Quart de pàgina, 18 pessetes (amb un mínim de contracte per dotze números de la Revista)

REDACCIÓ:

Ferlandina, 7, 9 i 11
Tel. 5329 A.

ADMINISTRACIÓ:

Escudellers, 10 bis, cfr.
Tel. 184 A.

J. Uriach y C.^a S^{en}C.

(FUNDADA EN 1836)

Drogas
Productos
químicos
Específicos

Aguas
minerales
Perfumería
Comestibles

BRUCH, 49

(Entre Cortes y Diputación)

Teléfonos. 7 y 8 S.P.

(SECCIÓN DE VENTA AL DETALL)

"PURGANTE COTIDIANO"

Las Únicas que purgan sin Cólicos

**PILDORAS
JABONOSAS
BOISSY**

**LAXANTES
PURGANTES
REFRESCANTES**

Precio de la caja de 40 Píldoras: 4 Pesetas
Farmacia **BOISSY**, 2, Place Vendôme, PARIS

Las PILDORAS JABONOSAS BOISSY son las únicas que se emulsionan en el intestino purgando poco a poco sin cólicos. Se hallan en todas las Farmacias.

MIREN QUE HERMOSO!

Así se crían los niños que toman leche condensada marca

LECHERA

DESELA A SU NIÑO,
SEÑORA, VERA QUE
GORDITO SE PONE

Demani's arreu

Fabricant:

J. LÓPEZ LLAUDER
Clarís, 102. - Barcelona

ENCERATS DE TOTES
CLASSES - PLOMERS
RASPALLS
JUGUETS I
PERFUMERIA

**Agustí
Castells**

Portaferrissa, 18
Telèfon 1983 A.
BARCELONA

DEPILATORIO BORRELL

Sens molèstia, treu
el pèl o pelussera
i mata la rel sens
irritar el cutis

A. Borrell C. Assalt, 62
Barcelona

I en totes les perfumeries - Es remet discretament
per correu certificat, anticipant 4'50 ptes. en se-
gells, etc. - Gran Premi, Creu Medalla Or, 6x-
posicions Anvers i Roma 1925.

ARTICLES PER A SPORT

SCASA
SIBECAS

Pilotes de futbol
de totes mides

ARIBAU, número 35
Tel. 5031 A.

A. SANROMÁ

CICLES
i demés
SPORTS

BALMES, 62 - BARCELONA

Vins fins de taula

Sant Quintí i Sta. Anna

Vins generosos i
espumosos

Especialitat en

Moscatell

Malvasia · Lacryma

Christi · Vermut Moya

Damaneu-los
en Colmados
i Ultramarins

BODEGUES, Salvador Moya

Avinguda d'Icària, 177 - Tel. 46 S. M.

LA RONDALLA DEL DIJOU

LA SETMANA DELS BARBUTS

En mig del mes de gener es celebra la festa dels sants barbuts, així nomenats perquè sembla que tots portaven sengles barbes, els quals per escaure's tots en pocs dies es diu que som a la freda **setmana** dels barbuts.

N'hi han tota una colla, per més que els populars, més veritablement populars són Sant Pau, primer ermità, que es venera el dia 15 de gener, Sant Maure, el mateix dia, i Sant Antoni Abat, el 17.

La història de tots tres sants, malgrat haver viscut en llunyanes èpoques, ens és un xic coneguda, o sigui que coneixem quelcom d'ells.

Sabem de Sant Pau, que vivia prop de la Tebaida al punt on sojornava Sant Antoni, al qual visitava qualque vegada i menjaven junts un pa que els portava un ocell.

De Sant Maure en sabem que era un respectable abat que a Catalunya l'han pres per advocat els que pateixen de dolor i poagre així com els que sofreixen d'esllomadura. I, finalment, Sant Antoni és el patró del cansaladers i dels de l'art de la tralla i, demés, advocat dels animals, de tots aquells animals que allà al desert anaven a veure el sant per a rebre'n la seva benedicció.

Es per aqueixa raó que el dia de Sant Antoni, a l'església dels PP. Escolapis de Sant Antoni de Barcelona, be-neixen a tots els animals que hi porten, i després van a fer els tres tombs.

La benedicció i els tres tombs, per això els fan en molts altres pobles de Catalunya.

V. S. I. B.

A SOLDAT RAS

Joc per a número indeterminat de nois.

Es procedeix a saber qui farà de soldat ras, que és el qui para.

El designat es posa arrimat a una paret i diu i li contesten:

—Soldat ras!

—Per qui vas?

—Per l'Ignasi, i, dit això, surt a empaitar-lo i si pot atrapar-lo, para en lloc d'ell. Si pel camí en toca un altre abans, es considera trencada la partida de «Soldat ras» i aleshores té d'empaitar al qui l'ha trencada, deixant lliure a l'altre. Si la tornen a trencar, fa el mateix fins que n'agafa un que fa de «Soldat ras» en la següent partida.

Tram. per IGNASI RIPOLL
Terrassa.

FORMULETES JURIDIQUES

El que es dona,
no es torna.

Sant Mateu,
qui troba es seu.

Santa Madrona,
qui troba dona.

Al lloc de la guineu
qui se'n surt no s'hi asseu.

Quan la guineu vindrà
a esgarrapades t'en treurà.

Tram. per JAUME TORNER
Barcelona.

CANÇÓ

Totes les Margaridetes
es volen casar aquest any,
menos la trista més trista
que n'ha d'esperar un altre
[any.

Té el seu galant a la guerra,
no sap si l'hi mataran.

Sota l'olivera, oliva,
sota l'olivera, el ram.

Treu el cap a la finestra,
cap a França va mirant;
veu venir cavalleria
i el seu galant tot davant;
de tan lluny que l'han va veure
ja li va allargar les mans.

Sota l'olivera, oliva,
sota l'olivera, el ram.

—Déu us guard la Margarida.
—Déu us guard el bon Joan
Que en porteu d'aquelles terres
vós que hi heu estat tants anys?
—No en porto ni or ni plata,
ni perles ni diamants,
vos porto una pinta fina;
no l'han feta els cristians,
sinó que l'han feta els moros
que hi han treballat set anys,
sense deixar-hi cap festa,
sinó les tres principals,
que són la Pasqua florida
Pasqua granada i Nadal.

Sota l'olivera, oliva,
sota l'olivera, el ram.

Tram. per MATILDE CARRAU

Barcelona.

A LECTORS XICS I GRANS

Volem contestar a les pre-
gües que se'ns fan, dient
que poden també remetre ma-
terials per aquesta secció tant
els infants com les persones
grans.

LA LLANTERNA

—Alça't, alça't, filla meua,
que'l teu pare 't vol casà
—Ai mare la meua mare
quin marit me voleu dà?
—Ai filla la meua filla
el que a tu t'agradarà.
—Un pagès de la muntanya
que m'en guardi 'l bestiar...
—Ai filla la meua filla,
això no t'ho podré dà;
et faré un vestit de seda
i un altre de tafetà,
i un altre de campanilles
per anar-te a passejà.
Ai la cara de poma,
que tant se m'en donal
grill, manu grill,
trepitgeu-lo, trepitgeu-lo,
grill, manu grill,
trepitgeu-lo com un grill.
Gira't aci, gira't allà
triaràs el que voldràs.

Tram. per M. RIBAS

Artés.

Encara que la nostra remi-
tent no li posa títol, és aquest
romancet un que en altres
punts de Catalunya es titula
«La llanterna», per començar
amb aquests dos versos:

Que ditxosa la llanterna,
la llanterna de l'altar..

EMBARBUSSAMENTS

Una plata d'ensiam
per tots quatre se la recompar-
[tiscaran.

El pare poda la parra
i la parra lo pare poda.

Una post asderrossegadissa
amb un asderrossegadessidenet,
lo que l'asderrossegadessido-
[narà
serà un bon esderrossegades-
[sidenador.

Tram. per J. ANDREU

Montblanch.

ELS QUATRE DONS

VE'T AQUÍ que una vegada hi havia un Jove que estava perdudament enamorat d'una gentil i capriciosa Donzella, la qual, no pas perquè no l'estimés sinó per coqueteria, sempre el feia sofrir i es divertia veient-lo desesperat.

Un dia, essent al mes de maig, la Donzella va dir que volia que el Jove li portés un gotim de raïm moscatell. I el Jove vinga a pensar com ho faria per vèncer aquell caprici tan estrany de la seva estimada. I ella insistia tant i semblava tan trista de no tenir el raïm que el Jove no va tenir altre remei que anar-lo a cercar.

Camina que caminaràs, passava per les terres on el sol cremava fortament i on el morenc lluí les seves espigues cobertes i les seves rosses cabelleres, i on la calitja gairebé pribava el respirar.

I ell, pensant en la seva estimada, caminava amb més delit i eixugant-se les gotes de suó, deia :

—Etic content perquè conec que m'acosto al terme del meu camí i que podré trobar allò que ella vol!—

I al cap de poc l'aire s'anà fent més fresquet i va veure bellíssimes vinyes amb els ceps carregats de raïms madurs.

Ell que es fica a la primera vinya i cull el millor moscatell que hi va trobar. Però, tot seguit que el va haver collit, veu un home de mitja edat amb els cabells i la barba ja una mica grisos. Tenia un aspecte sever però fornit i robust.

I aquell Home es presenta davant del Jove i li diu :

—Qui t'ha donat permís per veremar tan aviat? ¿Qui ets tu, mortal atrevit, que abans d'hora envaeixes els meus dominis? La teva cara no té encara cap arruga i els teus membres conserven encara massa agilitat per habitar aquests llocs. Per què has vingut?

El Jove, confós, no sabia què respondre. Però a la fi es va determinar a dir-li la veritat.

L'Home va somriure i va dir :

—Ets encara en aquell temps en què el cor domina el seny. No hi fa res. Tu vols la maduresa abans d'hora i la tens en aquest raïm, però fuig de pressa d'aquí que no te n'esdevingués algun dany!

El Jove, tot anant-se'n, va sentir els crits dels veremadors que el volien perseguir per haver entrat en els seus dominis.

Però l'Home de la barba grisa els va contenir amb un gest.

I ell, camina que caminaràs, anava cap a la seva terra i no hi veia d'alegria pensant en el moment d'oferir el raïm a la seva estimada i en com es posaria contenta.

Va arribar a casa seva i li va oferir el raïm amb l'ànima radiant. Però ella amb prou feines li va donar les gràcies. Ja havia passat el temps de les belles nits de primavera i al cant del rossinyol havia seguit el cant de la cigala. Feia una gran calor que ho abrusava tot.

I la Donzella li va dir que volia un caramell de glaç per minvar la gran calor que sentia.

I el Jove torna món a través, camina que caminaràs, a cercar la frescor que volia la seva estimada.

I camina que caminaràs, va passar per les encontrades on el vent fresc feia giravoltar d'ací d'allà les fulles dels arbres i on les vetlles eren llargues i fredes i on tothom cercava l'escalfor de la llar.

Va arribar allà on xiulava la tramuntana i on no deixa

Estava enamorat d'una gentil i capriciosa donzella..

verdejar ni una fulla. I ell que es fica endins d'un bosc i troba un torrent voltat de roures i de pollancres. I al mig del torrent hi havia un estany d'aigua gelada i vora d'ell, coberta per una vella alzina, rajava una font de clares aigües que s'anava glaçant així que queia.

El Jove s'hi va acostar amb gran alegria i arrencà un caramell d'aquell glaç per dur-lo a la seva estimada.

I aquell home se li presentà davant al jove.

Però tot seguit que el va tenir a les mans, va obrir-se el tronc de la vella alzina i va aparèixer un Vell de blanca cabellera, vestit amb una roba llarga que li arribava fins als peus. Al seu voltant hi tenia grossos llibres oberts, mapes, esferes, tota mena d'instruments químics i mil altres coses estranyes. Al fons de la cova que s'estenia darrera l'arbre, es veien, enllà del torrent, una munió d'homes i dones tots de nevada cabellera i llargues vestes que treballaven fent munts de neu i de gebre i alenat damunt una cascada que prop d'ells hi havia, la transformaven en glaç.

Va apareixer un bell de blanca cabellera

Aquell Home va dir al Jove :

—Qui ets tu i que vens a cercar en els meus dominis?

Encara no va haver dit aquestes paraules el Vell de les barbes blanques, que un crit va ressonar per la cova i tots els obrers que treballaven dins d'ella van sortir bran-

dant immensos caramells de glaç sobre la testa del Jove.

El Vell els va contenir i va ordenar al Jove :

—Parla, i digues-me per què has vingut.

El pobre enamorat no va tenir altre remei que dir la veritat. I el Vell va dir :

—Oh vanitat de les vanitats ! Però, sigui com vulgui, aquesta és més noble que les altres. Duu-te'n aquest tros de glaç, però no en facis mal ús, perquè llavors et seria millor no posseir-lo. I guarda't d'aquesta Donzella que així et fa córrer pel món per cercar allò que dessitja. No és per amor que vol aquestes coses, sinó per satisfer la seva vanitat, i, si és així, no et farà pas feliç !

I dient això es va tornar a cloure l'alzina i el Jove se'n tornà pel mateix camí per on havia vingut, a trobar la seva enamorada.

Creieu que ella va estar contenta ? No res d'això. Va pendre el glaç i el va guardar. Però ja havien passat els últims dies de novembre i llavors va voler ornar el seu cap amb daurades espigues.

I va plorar tant i estava tan trista perquè no tenia les espigues, que el Jove va anar altra vegada món a través per trobar-les.

Veia la terra erma i el blat guardat a les golfes. I camina que caminaràs, ell que arriba a una encontrada a la qual encara no queia la fulla dels arbres.

—Ja vaig bé !, pensava ell.

I anava caminant amb més delit. I sentia calor i suava i estava molt content pensant que s'acostava a la fi del seu viatge.

I arriba a un lloc on florien margaridoies i tota mena de flors i on els camps estaven engarlandats d'enceses roses que es vinclaven en mig les ones de les daurades espigues.

I el Jove, amb una gran alegria, en cull un ram.

Però, tot de sobte, se li apareix un Home alt i gros de

Se li apareix un home alt i gros...

rossa i espessa cabellera. En el seu rostre, emmorenit pel sol, brillava la salut i la força.

I l'Home li diu al Jove :

—Jovenet, què hi vens a cercar aquí?

I ell que li respon tot confós :

—Vinc a cercar un grapat d'espigues per donar gust a la meva estimada que les desitja.

—No et deu estimar gaire si per un caprici et fa passar tan greus perills. Has entrat als dominis vedats als homes i ets condemnat a mort.

I tot seguit que va haver dit això, el Jove es va trobar voltat d'éssers igual que aquell Home però molt més petits, els quals anaven armats de dalles, forques, garbelles, i tota mena d'eines de segar i de batre.

Però l'Home alt va semblar repensar-se, i contenint els altres amb un gest, va dir :

—No moriràs perquè has estat valent exposant-te així i perquè has estat galant amb la teva dama. Guarda aquestes espigues i fuig de pressa però sense dir a ningú que aquí hi ha l'estiu, perquè si un altre vingués, moriria !

El Jove se'n va anar tot content i la seva enamorada va lluir les espigues amb gran enveja de les altres noies.

Però la Donzella no estava pas contenta. El seu enamorat la va trobar un dia molt trista i li va dir que volia portar una rosa als cabells el dia de Nadal. Ella havia determinat de no casar-se sinó amb aquell qui li portés la rosa.

Adaptació d'un conte de MARIA DE BELL-LLOC

(Acabarà en el número que ve)

UN METGE MERAVELLÓS

ABBA-AUMNA vivia a Damasc i era un metge original i com se'n veuen pocs. La seva porta era sempre oberta, de dia i de nit, a tots els que necessitaven consultar-lo. No feia cap distinció entre el ric i el pobre i quan li deien que no feia bé de prodigar-se així, sense reposar mai i sense pensar en el seu benestar, responia :

— Beneïu a Déu, amics meus. És ell que m'ha donat la ciència que em permet curar el homes. ¿Com voleu que jo em fes pagar un do que m'ha estat donat graciosament per Déu?

I quan algú insistia molt, la qual cosa era molt rara, per pagar els seus serveis, ell responia :

— ¡Desgraciats els metges que exploten el sofriment del pobre! Però, si és que podeu, depositau la vostra ofrena en el tronc que hi ha a la meva avant-cambra. No podria fixar-vos el preu. Deixo al vostre bon cor el medi de poder seguir vivint en la meva pobresa.

Ja podeu pensar que així Abba-Aumna no s'havia pas enriquit. Molts malalts que haurien pogut pagar-lo es reien de la seva simplicitat i el tractaven de ximple, oblidant el tronc de la seva avant-cambra. Altres, després d'ésser guarits per ell, el robaven.

Un dia dos estudiants que estudiaven al seu costat l'art de curar, li van robar una catifa de valor que ell havia comprat amb les seves pobres economies.

Quan va tornar a casa seva Abba-Aumna ja no va trobar la seva catifa quan va agenollar-se per fer la seva pre-

gària. Va sospirar, però no va dir res i va pregar sobre les rajoles de la seva cambra, un xic massa fredes pels seus tremolosos genolls.

A la tarda va anar a un basar per comprar una altra catifa. Els dos estudiants eren allí i tenien al seu davant estesa la catifa robada que oferien als passants.

Abba-Aumna va pensar :

—És curiós, però aquesta catifa és la que jo necessito. Té l'aire d'ésser calenta i vellutada. Si no fos el posat honrat d'aquests joves, podria creure que és la meva. Però Déu ens lliuri de fer acusacions temeràries!

I dirigint-se als negociants improvisats els va preguntar :

— Quan ne voleu d'aquesta catifa?

I ells van respondre, amagant la cara perquè no els conegués Abba-Aumna :

—Deu sequins.

Però ell ja els havia conegut i en lloc de fer-los agafar pel robatori els va dir amb bondat, pensant que tot pecat mereix misericòrdia :

— Si voleu us en donaré cinc sequins. És el que em va costar una catifa absolutament igual a aquesta que he perdut aquest matí, no sé pas com.

No havia acabat de dir això que els dos lladres, avergonyits i arrepenyits, es van precipitar als seus peus implorant el seu perdó. Ell els va alçar i els va aconsolar :

— Em proporcioneu una de les més grans alegries de la meva existència, la d'un pecador arrepenyit prometenent davant Déu de no reincidir en el pecat. En quant a la catifa, em permetreu, veritat?, que me la torni a quedar... I donaré a un pobre els cinc sequins que us oferia.

El perfum de les virtuts d'Abba-Aumna, el metge meravellós, va embalsamar llargament la bella ciutat de Damasc.

EL "SIGRUNITU"

VE'T AQUÍ que una vegada hi havia un home tan pobre tan pobre, que no tenia res més que un «sigrunitu». Imagineu si n'era de pobre aquest pobre home que no tenia altra cosa que una cosa tan infinitament petita com un «sigrunitu».!

I ell que se'n va a una masia i crida :

— Ave Maria !

I li responen de dins :

— Qui hi ha ?

I surt una pagesa que donava menjar a les gallines.

I ell que diu :

— Escolteu, bona dona, ¿que em podríeu guardar el «sigrunitu» ?

I la dona que li diu :

— Prou, prou, deixeu-lo darrera de l'entrada.

I l'home deixa el «sigrunitu» darrera de l'entrada i se'n va.

Però ve't aquí que ve una gallina gormanda de les que cuidava aquella dona i veu el «sigrunitu» darrera l'entrada i ella que se'l menja.

I quan l'home torna i no troba el «sigrunitu» ell prou va saber que la gallina se l'havia menjat. I ell que comença a dir a la dona de la masia :

— O em torneu el «sigrunitu» o em doneu la «gallinita» !

I tan i tan va cridar i tal escàndol va moure, que la dona li diu que ja se'n pot dur la gallina per no tornar-lo a sentir.

Ell que agafa la gallina i truca a una altre masia de més enllà. I ell que diu :

— Ave Maria !

I li responen de dins :

— Qui hi ha?

I surt una pagesa que donava menjar a uns garrins.

I ell que li diu :

— Escolteu, bona dona, no em podríeu guardar aquesta «gallinita»?

I la dona que li diu :

— Prou, prou ; deixeu-la darrera de l'entrada.

I l'home deixa la «gallinita» darrera de l'entrada i se'n va.

Però ve't aquí que ve un garrí gormand dels que criava aquella dona i veu la «gallinita» darrera de l'entrada i ell que se la menja.

I quan l'home torna i no troba la «gallinita» prou va saber que el garrí se l'havia menjada. I ell que comença a dir a la dona de la masia :

— O em torneu la «gallinita» o em doneu el «tussinitu»!

I tan i tan va cridar i tal escàndol va moure, que la dona li diu que ja se'n pot dur el garrí per no tornar a sentir la seva veu.

Ell que agafa el garrí i truca a una altra masia de més enllà. I ell que diu :

— Ave Maria!

I li responen de dins :

— Qui hi ha?

I surt una pagesa que donava menjar als bous.

I ell que li diu :

— Escolteu, bona dona, ¿em podríeu guardar el «tussinitu»?

I la dona que li diu :

— Prou, prou, bon home, deixeu-lo darrera de la porta.

Però ve't aquí que ve un bou gormand dels que cuidava aquella dona, i veu el «tussinitu» darrera l'entrada i ell que se'l menja.

I quan l'home torna i no troba el «tussinitu», prou va

saber que el bou se l'havia menjat. I ell que comença a dir a la dona de la masia :

— O em torneu el «tussinitu» o em doneu el «bouitu».

I tant i tant va cridar i tal escàndol va moure, que la dona li diu que ja se'n pot endur el bou per no tornar a sentir la seva veu :

I ve't aquí que l'home agafa el bou i se'n va món enllà.

I arriba a una terra on no es trobava un bou per remei. I era per remei precisament que el necessitaven a la casa més rica del poble on tenien a la pubilla molt malalta. I un saludador que van anar a cercar li havia dit que no es posaria bona fins que mengés fetge de bou.

Podeu comptar si n'estaven de tristos en aquella casa i si en van estar de contents quan van veure venir l'home i el bou.

Hi corren i li comencen a dir :

— Quan ne volem d'aquest bou?

I ell que fa :

— No el vull pas vendre.

I els de la masia que li diuen :

— Ne volem una gerra plena d'unces d'or?

I ell que fa :

— No el vull pas vendre :

I els de la masia que fan :

— Ne volem dues gerres plenes d'unces d'or?

Però ell sempre deia que no, fins que diu :

— El que jo vull és casar-me amb la pubilla.

Primer deien que no, però, després, van tenir de dir que si.

I maten el bou, li treuen el fetge, la pubilla se'l menja i es cura, i aquell home tan pobre, tan pobre, que no tenia res més que un «sigrunitu», va tenir una noia maca i moltes gerres plenes d'unces d'or i una gran casa i camps de blat i vinyes i molts «sigrunitus», i moltes «gallinites», i molts «tussinitus», i molts «bouitus».

VARIETATS

UN jardiner tenia un noieta a qui ensenyava el seu ofici.

Un dia treballaven els dos al jardí i el noieta, trobant-se cansat i veien que el sol picava d'una manera terrible, se'n va anar, sense que el jardiner se'n donés compte, a l'ombra, i ajaient-se sobre el prat es va adormir.

Quan el jardiner el va trobar allí, va fer uns grans crits per despertar-lo.

— Gandul! ¿Aquí t'has posat a jeure en lloc de treballar, com és la teva obligació? ¡No ets pas digne que el sol t'illumini!

I el noieta li va dir:

— Està bé. Per això m'he posat a l'ombra!

El padrí els va portar dos pastissos de confitura aquella tarda, als nens, i va dir, dirigint-se al més gran dels dos:

— Tu, perquè ets el més gran, menja't el més gros.

L'interpellat, mirant els dos pastissos i veient que eren absolutament iguals, va començar a mossegar-ne un tot dient al seu germanet:

— Espera't. Te n'estic fent un de petit per a tu.

Dos viatgers parlaven de les seves llunyanes excursions amb exaltació creixent :

Deia un d'ells :

— Bell país el d'Egipte ! Però quina calor ! ¡ Les truites d'ous es fregien al sol, vora les Piràmides !

I l'altre responia :

— ¡ Això no és res, amic meu, al costat de la calor de Zanzíbar ! Els pollastres es rostien al clar de la lluna !...

A Londres hi ha un parc magnífic que es diu Hyde-Parck.

En els dies de la guerra gran el govern va acordar que calia assecar el gran estany, perquè oferia, des dels zepe-lins, un fitó massa perfecte.

Hi havia una oca que havia fet cria en aquell estany, on habitava deliciosament amb tota la seva nombrosa família. I veient l'estany sec, se li va presentar un problema terrible. A l'altra banda del gran passeig, hi havia aigua. Però el passeig era ple de cotxes a grans velocitats, entre les rodes dels quals l'oca i tota la seva família podien morir esclafats.

Peró per una mare no hi ha res impossible. Entre morir de fam allí o travessar el perill de la gran avinguda vers on estava segura de trobar l'aigua salvadora, no va dubtar. Va reunir tota la seva família i es va disposar a travessar entre els motors velocíssims dels autos, després de recomanar a les seves oques petites que vigilessin molt.

I ve't aquí que els treballs de l'oca van cridar l'atenció dels policies encarregats del moviment de l'avinguda. I varen fer parar tota la circulació d'autos i de cotxes i de gent de peu.

I tranquil·lament, l'oca i la seva família va travessar, entre el silenci respectuós de la gentada, la gran avinguda, camí de l'aigua de l'altre costat.

Totes les supersticions que el poble conta de la lluna són interessants.

Una vegada uns pastors parlaven del bell vestit que la lluna volia.

La Lluna deia al seu pare el Sol :

— ¡ Feu-me fer un bell vestit a mida, que ja estic en edat de presumir !

— Però el Sol li va respondre :

— ¿ No comprens que això és impossible, si cada dia t'engreixes o t'aprimes fins a ésser rodona com una bola o fina com una falç ?

La Lluna va comprendre que el seu pare tenia raó i no va demanar mai més cap vestit.

UNA NEVADA NEGRA

L'any 1902 els habitants de Moeding, a Austria, van quedar profundament sorpresos de veure que nevava però amb borrellons negres, deixant a terra una espessa gruixa de dol. Examinant de prop aquesta neu meravellosa els savis van dir que era animada per milions d'insectes que feien salts. Els savis van dir que es tractava d'una espècie poc coneguda de *puça de les neus*.

Però els pobres habitants de Moeding no es van pas convèncer i van veure en el fenòmen sorprenent un mal pressagi de futures desgràcies, com un anunci de la gran guerra que havia d'esclatar dotze anys més tard de la nevada que va endolar el camp.

EMBARBUSSAMENTS

Una vegada una vella
passava per un terrat
amb un plat de filtri,
foltri, foradat.

Li dic: —Vella,
voleu que us filtri, foltri,
aqueix barret
de filtri, foltri foradat?

Un home petit
poca capa gasta.
El que poca capa gasta,
poca capa paga;
jo que poca capa gasto
poca capa pago.

Tram. per MAGDALENA MATEU

Tartareu.

ENDEVINALLES

Don Galindoi n'està al tossal
amb quaranta mil de cavall,
tots van vestits de vermell
menos ell que és lo més vell.

(El cicerer.)

Què cosa és,
una cosa com una rata
i que com un lleó guarda la
[casa?

(La clau.)

Un pengim, penjam, penjava,
un pelut se la mirava,
si el pengim hagués caigut
el pelut se l'haguera endut

(La llangonissa i el gat.)

Una vella reganyosa,
que quan Déu vol és carinyosa,
no fa fulla ni fa flò.
Endevina què és això.

(La mar.)

Quina cosa és
que tothom en té,
fins les pedres del carrè?

(El nom.)

Blanqueta sou vós, senyora,
blanqueta sou com la neu,
no hi ha festa ni festeta
que a la taula no sigueu.

(La sal.)

Tram. per MATEU RIVERA

Sans.

Quina és la vianda que s'hi
menja més pa?

(La sopa.)

Tinc ales i no puc volar,
tinc boca i no puc menjar,
tinc cames i no puc caminar.
(La taula.)

Tram. per JOSEFINA VIDAL

Badalona.

QUAN UN

ESTA ENDORMISCAT..

Al qui té molta son se li pro-
posa que digui sense interrup-
ció i sobre tot sense respirar
o pendre alè:

Floreta d'aig
flor de gessamí,
diguem nou vegades
anem-se'n a dormir
anem-se'n a dormir
anem-se'n a dormir
anem-se'n a dormir
anem-se'n a dormir
anem-se'n a dormir
anem-se'n a dormir
anem-se'n a dormir
anem-se'n a dormir.

Tram. per MARIA BOLDÚ

Palau d'Anglesola

CANÇONETA

Ara passa un senyoret
ai que's mono, ai que's mono,
ara passa un senyoret
ai que's mono i bufonet.
—Pst, pst. —Què mana?
—Pst, pts. —Què vol?
Malaguanyada noia
que li toqui el sol.

Tram. per MARIA CUSÍ

Vich.

ROMAMA, ROMAMI

Es un joc que fa una pila d'anys que no he vist fer, amb tot i ésser animat i força atractiu. El juguen una bona colla de minyons, un d'ells fa de punt; un altre toca; els altres cada un per sí, o de comú, segons les incidències del joc. Posats aquests darrers a una prudencial distància, el punt dóna la sortida al que toca, qui, armat d'un mocador rotllat fortament, els empaita pegant-los a l'esquena mentre el punt ve cridant sempre seguint: «Romamà, romamà, romamà...» Però quan li dóna la gana de cridar «romamí, romamí» (o perquè ja ha pegat molt, o perquè s'ha apartat qui sap-lo i s'ha de veure apurat per a tornar al punt), llavors els perseguits esdevenen perseguïdors i empaiten, pegant-li, amb la mà plana, a l'esquena sense que l'altre pugui defensar-se. I el punt pot tornar a cridar «romamà, romamà», variant a caprici propi; senyalant el final amb un «romamí, vina'm a toca'm a mi», essent, però, batanat el que toca fins que ha pogut tocar el punt. I es continua el joc variant els llocs dels jugadors.

JUGAR A TAMBORA

La sort designa el jugador que «toca», qui, arreconat a un lloc fixe, crida: «tambora»; responent els altres: «per tots»; torna: «tamborí», i els altres: «per mi». Llavors el que toca, els empaita, i el que agafa (o tan sols pugui tocar) l'ha de seguir, corrent, perquè ambdós són empaitats pels altres jugadors a cops o batans, fins que són al lloc de partida.

I es reprèn el joc (canviades les paraules del «tambora» i «tamborí», perquè si se'n descuiden i surten, els fan recular sempre a cops), sortint els dos agafats de les mans, empaitant als altres, sense que mai puguin desgafar-se, o tants com en van agafant, seguint el procediment primer, s'uneixen sempre al que toca fins que no en queda cap. Es clar que quan són molta renglera es fa difícil aquest joc perquè uns tiren per aci altres per allà, però aquí està la gràcia del joc; si hi ha tàctica, a voltes en una enrotllada se'n fa una bella cacera. Això sí, mai poden desgafar-se baix pena del càstig corrent. Per a fer aquest joc deu senyalar-se un circuit a on no pugui passar-se: el volt d'una plaça, per exemple.

Tram. per JOSEP CAMPRUBÍ I SOLER
Sallent.

Refrans del mes de gener, recollits en la comarca gironina i empordanesa:

Per Ninou,
el dia, s'allarga un pas de bou.

Sant Antoni de gené
mig palla i mig grané.

Per Sant Sebastià
fa un fred, que no es pot
[aguantà

Per Sant Sebastià
tramuntana a l'Empordà.

Per Sant Vicenç
toca el sol pels torrents;
allà on el sol no tocarà
ni cases ni vinyes no hi aneu
[a plantà.

Tram. per JOSEP CASASSA
Sarrià de Ter.

PIANOS PIANOLA-PIANOS

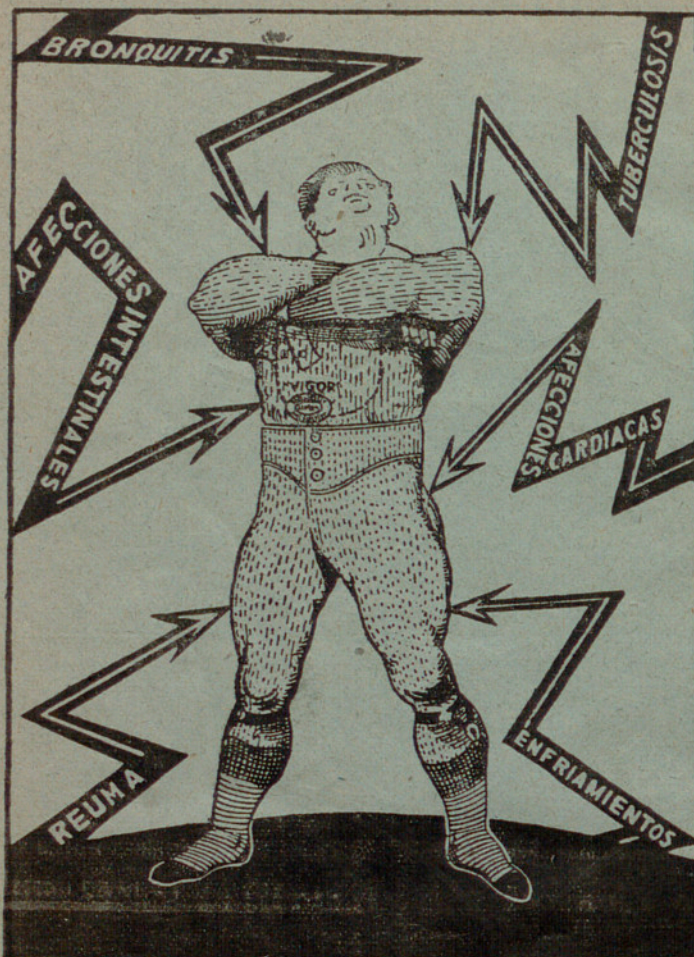

*Únics instruments
que poden os-
tentar la marca*
PIANOLA

Central:
Passeig de Gràcia, 35

Sucursal:
Bonsuccés, número 5

Barcelona

¿Voleu conservar la salut?

Useu els trajes de
punt inte-
riors marca

"Vigor"
Dr. Robber's

Patent nú-
mero 59.216

EXIGIU la
marca i la fir-
ma en totes
les prenes

**Higièncics i
inencongibles**
**La ciència
els recomana**

Venda exclusiva:

Madrid - Tormo i C.^a, Magatzem
de teixits, Sevilla, 16; Manuel
Benítez, Arenal, 16 i 18.

Barcelona - Benítez i C.^a,
Tratagar, 2; Daniel Carreras,
Ronda Sant Antoni, 63; J. Re-
nom Garriga, Salmerón, 56

Albacete - César Vidal.

Alacant - Vidua de Benavent,
Llorca i Soler.

Badajoz - Delgado i Barrena.

Bilbao - Francisc de Larracoe-
chea, Correo, 15 bis.

Cádiz - Reynares i C.^a.

Cartagena - Casa Nadales.

Córdoba - Josep Fabra Copete.

La Coruña - Fills de Ferran
Olmedo i C.^a.

El Ferrol - Heliador Romero.

Girona - J. Oriol Carbó.

Gijón - Masaveu i C.^a.

Granada - "Olmedo" Germans
i Garcia, S. en C.

León - Florentí Rodríguez.

Lleida - Josep Ribé.

Malaga - Francisc Gómez Mer-
cado.

Múrcia - Joaquim Cerdà.

Orihuela - Manuel Clemares.

Orense - Fills de Ferran Ol-
medo i C.^a.

Oviedo - Masaveu i C.^a.

Palència - Damas Aguado.

Palma de Mallorca - Benigne
Paños.

Pamplona - Successors de
Aldave.

Pontevedra - Fills de Ferran
Olmedo.

Reus - Successors de P. Liadó.

Salamanca - Jesús Rodríguez
López.

Santander - Valenti Lera i Lera.

Santiago - Pere Santos.

Segòvia - Jiménez Ridruejo i
Compania.

Sevilla - Algarin Germans, Li-
neros, 1 i 3.

S. Felin de Guixols - J. Vilaret
Xarnach.

San Fernando - Reynares i C.^a.

San Sebastián - J. Aristizabal.

Sta. Cruz de Tenerife - Vidua
de Josep Maria Varona.

València - Maset i Poyo, Mar, 4.

Valladolid - P. i J. Andrés i
Martín, S. en C.

Vigo - Chico i Fornos.

Vitoria - Manuel Olivares.

Zamora - Vidua de Francisc
Prieto.

Saragossa - Marian Garcia Pe-
rales, Coso, 49.

Paraná (Rep. Argentina) -
Francisc Almedral i C.^a.

**Montevideo (Rep. del Uru-
guai)** - Josep Paternostro.

**Pròxima
inauguració**

Provença, 260
Costat baixador
carrer Balmes

Espectacles·Infantils

LARDINA

La millor de les mantegues per a cuina

La LARDINA, usada en cuina i pastisseria, substitueix amb aventatge a les mantegues de vaca i de porc. És millor i més fàcilment digerible que l'oli d'oliva. Eminents metges i higienistes recomanen la mantega de coco pura com el millor dels greixos comestibles. La LARDINA és una mantega excel·lent per a fregits i per a pastisseria.

DE VENDA EN TOTS ELS ULTRAMARINS

Únics fabricants:

RIERA I RUIZ. S. EN C.

Pallars, 210 (S. M.) - Tel. 436 S. M. - Barcelona

MARCA REGISTRADA

EL COCOTERO